

Multă vreme după această întâmplare, locul lui ascuns se afla, acolo, sub pălăria de bronz a unei sirene, pe blocul turn de pe Unirii. Nu știa de ce îl atrăgea atât de mult acest culcuș.

Îi plăcea și înfrângerea, dar și victoria aceea îndepărtată, cu doamna care-l ademenise o dată la ea în apartament, cu bătrânul care murise între timp.

Săpase nebun în corpul de plastic al sirenei, ca să-și aducă aminte acea bătălie, ca să vadă detaliile ei exact. Nu știa unde greșise. Nu ajunsese încă la sârmele de cupru, așa că rupsesse carcasa cu dinții, cu unghiile. I se părea că-i urmărit încă, dar nu era vorba numai despre asta. Nu mai vedea nimic în urmă, nici femeie frumoasă și bună, nici copil, și-i părea rău. Doar pe bătrânul ăla urât, care, când îi era rău și nu putea dormi în bârlogul lui, parcă venea în fruntea locatarilor, cu bate, cu cuțite și topoare. Fantomele astea nu mai mureau. Atunci se dădea iar înfrânt și dispărea. Dar revenea, fiindcă mereu îl durea inima, în suflet i se instalaseră alte păcate noi și crude, care îl sfâșiau încet, viclean. De Pitic se temea cel mai mult.

Când părase culcușul lui ceresc, lipea cu grijă ciocănelul de la sonerie de o urmă verzuie în bronzul tocit. Auzea un murmur divin, când îl încătușa. Soneria, de fapt, era o alarmă de război, dotată cu opt ciocănele electromagnetice, care loveau de o mie de ori într-o secundă. O ploaie de scânteii albastrii se stârnea deasupra capului când suna o dată pe lună. Își simțea aura plutind, la câțiva centimetri de tâmplă. Încerca să o smulgă de pe os, dar i se întărise ca fierul. Atunci când îl strângea, vedea obiectele din preajmă ca pe niște semne, cercuri și pătrate. Uneori auzea vâjâind printre ele energia focului divin.

De pe acoperișul blocului-turn, vedea orașul cu alți ochi. Stătea de multe ori cu picioarele în gol, și-și simțea dușmanii mici de tot. Ca-n iarbă. Un alt loc al său, unde urmăritorii nu mai aveau cum să-l observe.

De multe ori a vrut să smulgă tingirea aceea groasă a alarmei, cu buza netedă și plăcută la pipăit. Își închipuia bronzul coclit de

ploi și de ninsori ca pe un porc bătrân, copt, cu gustul cărnii pur. De acolo, veneau sunete înalte și dulci. Când pleca, așeza la loc plasticul rupt, îl lipea bucățiță cu bucățiță, punând cu degetul scuipat sau lipici dintr-un tub negru. În urma lui, rămânea un fum albastrui, cu miros de usturoi. Repede, închidea capacul de la pod, cu mai multe lacăte grele.

Gata, suna adunarea pentru ruși! Și pleca la alt culcuș al lui, în oraș. Rușii însemnau ceva străin și imens pentru el. Cei care atacau din alte părți, nu de la stânga, dinspre Prut, se apropiau pe căi ocolite, puteau să-l mintă ușor. Rușii, nu, veneau de-a dreptul. Erau violenți. Când atacau ceilalți, din partea dreaptă a capului, aveau vârfuri tăioase ca de cuțit, care putea desface felii subțiri-subțiri de carne, moleculă cu moleculă, din creierul lui. Nici nu simțea. Amețea ușor și adormea. Ceilalți, rușii, îi zdrobeau tâmpile. Nu mai avea scăpare câteva zile, îl dureau toți mușchii. Trebuia să alerge ca să-i treacă durerea, unde apuca, numai să fugă ca un nebun.

Își dădea seama că exagerează folosind acest cod al lui în mod obișnuit. Căuta mereu subterfugii ca să scape de neliniști. Neliniștile se abăteau din nimic și lăsau în urmă un gol dureros. Pur și simplu, obiectele din fier, bine ascuțite, îi creau o melancolie insuportabilă. Va trece el odată de la metal la lemn, și se va calma, repeta când era în criză. La depozitul Nașului, din grădina de la Textila, plină de buruieni, lemnul se înnegrea neluat în seamă, în căldura verii. Acolo era de el, acolo se va duce sigur și va scăpa de milițienii, care se aflau pe urmele lui. Greu îi mai venea însă să ia o decizie, chiar una mică de tot, nu ca aceasta, care avea să-i marcheze vara.

— Te temi? se întreba mereu cu voce tare.

Învățase o limbă pentru cele ascunse, rezervate numai lui. Mulți copilași practicau un stil pășăresc, nu avea de ce să se teamă de ei. Alții foloseau înscrisuri cu majuscule, fără nici un semn de punctuație. Comunicarea în scris părea a fi până la urmă o cale mai sigură. Asta însă îi punea mari probleme, avea nevoie de lucruri încârligate la orice pas, mereu altele, fără nici o regulă. Se spunea că printre copilași se aflau și mai învățați decât el,ăștia introduceau formule matematice dintre cele mai complicate, cu puține cuvinte de legătură. Fugea cât îl țineau picioarele de ei. El, pur și simplu,

avea nevoie de iluminări, la fel ca ei, dar în alt fel. Voia să simtă o mare împăcare la urmă, pentru totdeauna.

Apoi a început să lase anumite obiecte în cale, iar mirosul lor conta cel mai mult pentru mintea lui.

*

Îl orientau în oraș, apoi în sufletul lui zbuciumat. Contau mult materialele și culorile. Uite, de asta a ajuns sub pălăria aceea de bronz! Atunci când s-a ascuns prima dată, clopotul sirenei l-a salvat de urmăritori. Știuse dinainte asta. Veneau ăia în urmă, cu bâte și cuțite, voiau să-l arunce dezbrăcat de pe bloc, să-l predea la Miliție, iar el nu se temuse de loc. Exagerările suflețelului său înfricoșat îi dădeau curaj! Trebuia să aștepte, să stea cuminte pe loc, cu unghiile încleștate în carne.

Dar exagerările astea erau bine înregistrate acolo, le simțea, în tăcerea nopții, când trupurile celorlalți se tăvăleau vlăguite în pat. Cel mai ușor detecta mila. La marile suferințe, pur și simplu, se încărca până îi plesnea capul, nu mai ținea cont. În liniștea aceea de dinaintea bătăliei lui, auzea în jur totul, limpede și curat, ca într-o dimineață senină.

Într-un asemenea scenariu, care producea firește numai suferință, exista câte o durere specifică acestor copilași, ca el, cei despărțiți de părinți. Mirosul spaimelor comune se ștergea ușor din suflețelul lor, ca după ploile calde, ca după prima zăpadă. Există câte un mesaj de încurajare, ca o boare, coborâtă din înalt, înmagazinată în fibra oricărui material, rătăcit sub cerul liber, lipit de cuvintele lui. Spunea cu plăcere unele vorbe ale acestor mesaje, care anunțau bucurii, și uita de suferințe pentru totdeauna. Vorbea singur sau povestea mult celorlalți. Tu ești povestitorul nostru, îl alintau copilașii mai mici decât el, hai, spune-ne ceva ca să dormim.

Lumea lui avea ceva comun cu una sălbatică, apusă de mult, cea mai bună din natură. O căciulă uitată de el devenea repede culcuș pentru ființe mici. Ei, ce zici? Un ciorap se umplea cu furnici sau cu viermi, care se înmulțeau uimitor, devenind un ghem de carne, palpând atât de plăcut când îl ținea în palme și se gândea la ale lui.

Depindea de cât de puternic fusese duhul acelei părți din corpul lui, rămas în obiectele pierdute. Picioarele puteau în mii de moduri, mâinile deloc, dar uneori miroseau a broască râioasă, mai ales în timpul viselor urâte. Atunci la toți copilașii le ardeau palmele, li se umezeau abundent. Ziua încerca și el cu disperare să le șteargă de pantalonaș sau de cămășuță. Sudoarea se scurgea pe unghii la vale, clocotea când ajungea pe șanțul spatelui și în crăpătura de la funduleț. Chiloteii nu le miroseau deloc, nici pantalonașii folosiți ca pijama. Această regulă era valabilă doar la băieți. Când găseau chilotei de fetiță, toți băieții se repezeau deasupra lor, cu ochii holbați. Erau ușor pătați de mucegai și atât. Înceau să-i dosească prin internat. Fetițele îi căutau înnebunit. Îi luau pe câte un degețel și-i aruncau peste gard. Îi ascundeau în beci, în găurile de la canal sau de la WC. Altele, mai rușinoase, îi împingeau ușor-ușor cu vârful pantofiorului, pe lângă vreo bordură. Înălțau capul, cu bărbia cât mai sus. Rareori le dădeau foc. Fumul îi speria tare pe copilași. În fața unui incendiu, priveau în sus, cu mâinile pe cap, încolțiți de frică sau de o bucurie prea mare. De duhoarea de arsură scăpau greu. Puteau ușor să le ia urma cei răi, cei mari. Profesorii de la școală, autoritățile veneau mult mai târziu, dar veneau sigur.

*

Primăvara începea cu adevărat viața lor. Țâșneau din bălării, din betonul adăposturilor, din gurile de canal. Pășeau clătinându-se ca niște stafii, ar fi vrut să se sprijine imediat de câte ceva. Când ajungeau la capăt, la locul lor, singuri, se bucurau și mai mult.

Ceata lor se dezintegrase între timp, iar cei înrăiți, șefii de anul trecut, parcă își pierduseră rădăcinile. Vara, în iunie, sezonul împrercherilor se afla la apogeu. Creduli și proști, se lăsau în brațele nou-veniților. Ce veseli și fericiți se simțeau în această lumină! Le plăcea enorm! Se orientau după calitatea ei; lumina și întunericul jucau un rol foarte important în viața lor. De acolo izvora aerul dulce și curat, atunci erau liberi. Fiecare copilaș putea spune unde-i cea mai bună lumină a lui, unde-i cea mai proastă, sau când a fost și cum. În oraș se fereau de locuri întunecate.

Exista printre ei cineva care simțea muntele întunecat și răcoros. Îl descria cu patimă, cu multe amănunte, cu ochii închiși de plăcere. Surâdea cu ochii mijiiți, împăcat, când povestea, apoi dispărea. Pleca după muntele lui, lipsind multe zile. Când revenea, obosit, nemâncat, bătut de alte găști de copii răi, vorbea numai despre munți multicolori, despre nuanțele roz ale unei pietre înmuiate de rouă în zori, ajungea până la piatra neagră de sub norii marilor furtuni. Delira. Trebuia să-l hrănească o zi-două și să doarmă. Alții descriau sarea mării și plecau iute pe litoral.

În iunie, o luau orbește departe de oraș, voiau să se joace pe câmpuri, pe dealuri sau în păduri. Atunci fetelor le tremurau mâinile, li se schimbau vocile, iar în ochi le adia boarea câte unei spaimе dulci și plăcute. Le înmugurea în privirile umbroase ceva cleios, iar locurile cele mai îndepărtate ale pielii lor albe și pufoase musteau continuu. Răspândeau un parfum înnebunitor! În ochi li se instala un demon, un drac, un șarlatan. Mâna lui devenea hapsână în oraș, se ducea spre umerii femeilor, care pășeau amețite. În contrast cu firea lor urâtă, le distingea frumusețea ascunsă, limpede, de copilă și de mamă.

Prin august, urmau încăierările la sânge. Cei mai mulți erau grași și puternici. Peste o lună, noii șefi, bine hrăniți, vor trona peste capetele celor slabi și cocârjați. Șefii mâncau primii. Luau ce era mai bun, mai consistent. Copilașii cei slabi, cu capetele plecate, așteptau în ceată, la urmă. Își făceau de lucru departe de cei puternici și flămânzi. Dădeau din mâini cu mare silință. Dacă erau puși la vreo treabă, tăceau nefiresc de mult. Pe la sfârșitul verii, li se deschidea părul la toți. Curios, deveneau nervoși. Mulți nu mai voiau să fie tuciuarii și cu capul negru, se vopseau în galben și în vânăt. Sprâncenele, rărite și albite de la soare, îi îmbătrâneau pe cei răi. Aștia se încăierau la sânge, se zgâriau, se scuipau. Unghiile li se mișcau fulgerător, ca niște săbioare. Aveau halucinații de spurcăciune? De multe ori, el însuși se transforma, în timpul crizelor, parcă într-un animăluț, a cărui viață stătea agățată numai de gheruțe și de dințișori.

Un blestem atotputernic din natură răbufnea la lumină, își făcea loc în sufletele lor. Încet-încet, aerul se îngroșa. Le apăreau iritații

pe pielea tăbăcită, simțeau înțepături în ureche sau în cap. Odată cu primele semne ale frigului, știau că urma să se sfarme statornicia aceea nemărginită, a ultimei veri de neuitat. Semnele prevesteau venirea toamnei. Spre iarnă, urma să li se destrame cu totul semnele fericirii, fiind împrăștiate, zdrențuite și ușoare, de vântul hain sau duse la vale de puhoaiile ploilor putrede și reci. Se nășteau previziuni strategice în sufletele lor ascunse. Din adânc venea tot ce e mai rău în lumea asta de nimic.

Apărea spaima de moarte! Luciul morții e legat și de luciul bronzului clopotului de sirenă militară, sub care se ascundea. Brusc, mișcările li se împuținau. Stăteau mereu la pământ, în pufoaice, cu un strat lustruit și dur de jeg, în fășuri rufoase, moi și umile, pe saltele tari, osoase de buci, mirosind a urină sau a mucegai. Cele mai bune se dovedeau a fi mușamalele. Ele îi ocroteau și de umezeală, și de acizi. Spaimele creșteau necontrolat. Dărdăiau din toate mădularele, le îngheța voma verde în colțul gurii, făceau pe ei în momentele cele mai grele. Ținta – să se arunce într-o gaură, imediat! Găurile însă nu erau pregătite să-i primească încă. Își smulgeau părul în întuneric. Unele fete și-l retezau din rădăcină, îl mângăiau duse pe gânduri, apoi țopăiau pe ghemotoacele de păr câte o zi, râzând. Li se subțiau mâinile, unghiile tăiau până la os dacă atingeau carnea. Degetele, pur și simplu, nu puteau sta într-un loc. Când cădeau docile pe lângă corp, știau că se vor lupta cu spaime mari.

Teama de păduchi era ceva mărunț, obișnuit. Se spunea că au fost eradicați, însă el repeta de trei ori: „Păduche, păduche, păduche!”, și apăreau cu miile în cap și pe picioare. Simțea cum îi arde spinarea, îl ciupeau cu niște cleștișori de foc. Degeaba folosea apa rece ca gheața,ăștia nu se temeau de frig. Operațiunea trebuia făcută exact pe dos, adică din minte să pornească, apoi, spre trup. El muta ușor-ușor spaimele din cap spre stomac. Acolo, în burtică, ele dădeau din aripioare și dispăreau în întuneric. Le trata cu dezinteres. Devenise un maestru al disprețului. Unul tăcut și dur. Rămânea multă vreme îngropat în îngâmfarea asta, pe care o putea juca perfect. Se apăra.

Odată cu gerul, grupurile se mărunțeau complet. Nu se mai vedeau câteva luni, intrau ușor în găuri de-acum. Orbecăiau, la